

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Έγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἄπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεῖα Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΣΤ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2181	Μεγάλῃ Πέμπτῃ βράδυ 25 Ἀπριλίου 2019	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
---	---	---

5ος λόγος τοῦ σταυροῦ

Τρία εἶδη δίψης

«Διψῶ» (Ἰω. 19,28)

Θὰ μοῦ ἐπιτρέψετε, ἀγαπητοί μου, νὰ διαθέσω λίγα λεπτὰ τῆς ὥρας, γιὰ νὰ δοῦμε τί ἐορτάζουμε σήμερα. Ἐορτάζουμε τὰ **σεπτὰ πάθη** τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Εἶπαμε ἐφέτος νὰ ἐρμηνεύσουμε τοὺς ἑπτὰ λόγους, ποὺ εἶπε ὁ Χριστὸς ἐπάνω στὸ σταυρό, ποὺ περιέχουν πολὺτίμα διδάγματα· κάθε λόγος του, εἶπαμε, εἶνε ἓνα θαῦμα. Ὁ πρῶτος ἔχει τὸ δίδαγμα τῆς συγγνώμης· ὁ δεύτερος ἔχει τὸ δίδαγμα, τὰ παιδιὰ νὰ ἐνδιαφέρονται γιὰ τοὺς γονεῖς· ὁ τρίτος διδάσκει νὰ μὴ λησμονοῦμε τὸ σκοπὸ μας ποὺ εἶνε ὁ παράδεισος· ὁ τέταρτος φωτίζει τὸ μυστήριον τῆς σταυρικῆς θυσίας, μὲ τὴν ὁποία ἐκπληρώνεται ἡ προφητεία τοῦ Ἡσαΐα «*Οὗτος τὰς ἀμαρτίας ἡμῶν φέρει καὶ περὶ ἡμῶν ὀδυνᾶται...*» (Ἠσ. 53,4). Καὶ τώρα εἶνε ἡ σειρά τοῦ πέμπτου λόγου.

Ποιὸς εἶνε ὁ **πέμπτος λόγος** τοῦ σταυροῦ; Εἶνε μία λέξις, τὸ ῥῆμα «**Διψῶ**» (Ἰω. 19,28). Τὸ εἶπε ὁ Χριστὸς «*ἵνα τελειωθῇ ἡ γραφή*». Ἦταν προφητευμένο ἀπὸ τὸν ψαλμωδὸ· «*ξεράθηκε ἡ δύναμί μου σὰν ψημένο κεραμίδι, καὶ ἡ γλῶσσα μου κόλλησε στὸ λαρύγγι μου*» (Ψαλμ. 21,16).

Περὶ δίψης λοιπὸν θὰ μιλήσουμε. Ὁ λόγος τοῦ Κυρίου μας «**Διψῶ**» εἶνε πολυσήμαντος. Καὶ διακρίνουμε **τρία εἶδη δίψης**: τὸ πρῶτο εἶνε ἡ δίψα ἢ σωματικὴ, τὸ δεύτερο ἡ δίψα ἢ πνευματικὴ, καὶ τὸ τρίτο εἶνε ἡ μυστηριώδης δίψα. Ἄς προσπαθήσουμε μὲ λίγα ἀπλᾶ λόγια νὰ ἐξηγήσουμε αὐτὰ τὰ τρία.

● Πρῶτα ἡ **σωματικὴ δίψα**, πάθος ἀδιάβλητο.

Ἔνα ἀπὸ τὰ κυριώτερα συστατικὰ τοῦ ἀνθρωπίνου ὀργανισμοῦ καὶ τῆς φυσικῆς ζωῆς εἶνε τὸ νερό. **Ἀπαραίτητο τὸ νερό**.

Ἡ Γῆ, ὁ μικρὸς αὐτὸς πλανήτης, ἓνας κόκκος ἄμμου ἀπέναντι στὶς τεράστιες σφαῖρες τῶν διαφόρων οὐρανίων σωμάτων ποὺ στροβιλίζονται στὸ ἄπειρο, ἐπειδὴ ὠρίσθηκε ἀπὸ

τὸν Δημιουργὸ νὰ εἶνε ἡ κατοικία τοῦ ἀνθρώπου, **ἔχει νερό**. Ἄλλοῦ, π.χ. στὴ σελήνη, δὲν ὑπάρχει σταγόνα, ἐπικρατεῖ ξηρασία. Θὰ θυμᾶστε ὅτι, ὅταν ἓνας Ἀμερικανὸς **ἀστροναύτης** βρισκόταν σὲ διαστημικὸ ταξίδι, ἐκεῖ πάνω δίψασε, καὶ τότε εἶπε· Θεέ μου, πότε νὰ κατεβῶ στὴ Γῆ, ν' ἀνοίξω τὴν κάνουλα τοῦ σπιτιοῦ μου νὰ πιῶ νεράκι!... **Πόσο ἀχάριστοι εἴμαστε**, ποὺ λησμονοῦμε νὰ ποῦμε εὐχαριστῶ στὸ Θεὸ γιὰ τὴν δωρεὰ αὐτὴ τοῦ ὕδατος!

Τὸ σῶμα τοῦ ἀνθρώπου, ὅπως λένε οἱ ἐπιστήμονες, εἶνε κατὰ τὰ δύο τρίτα (2/3) νερό. Καὶ τὰ δύο τρίτα (2/3) ἐπίσης τῆς ἐπιφανείας τῆς ὑδρογείου σφαίρας τὰ καλύπτει ἡ θάλασσα, ἐνῶ μία ἄλλη μεγάλη ποσότητα νεροῦ αἰωρεῖται στὴν ἀτμόσφαιρα ὡς ὑδρατμοί. Ἡ ποσότητα αὐτὴ τῶν ὑδάτων εἶνε ρυθμισμένη. Γιατὶ ἂν ἡ ἐξάτμισι ἦταν μικρότερη, τότε ἀλλοίμονο· ἡ στάθμη τῶν θαλασσῶν θὰ ὑψωνόταν, τὰ νερά θὰ ἐκάλυπταν καὶ τὴν κορυφὴ τῶν Ἰμαλαίων· ἂν πάλι ἦταν μεγαλύτερη, ἄλλη συμφορὰ· οἱ ὑδρατμοὶ θὰ τύλιγαν τὴ γῆ στὸ σκοτάδι. Ποιὸς τὰ ρύμισε αὐτά; «*Τίς ἐμέτρησε τῇ χειρὶ τὸ ὕδωρ;*» (Ἠσ. 40,12). Σὺ, Κύριε, ὁ ὁποῖος τὰ «*πάντα μέτρω καὶ ἀριθμῶ καὶ σταθμῶ διέταξας*» (Σ. Σολ. 11,20). **Τὰ ἔχει μετρήσει ὅλα ἀκριβῶς ὁ Κύριος**.

Τώρα ὁμως αὐτός, «*ὁ ἐν ὕδασι τὴν γῆν κρεμάσας*» (εἰς ἀντίφ. ὀρθρ. Μ. Παρ.), λέει «**Διψῶ**». **Ποιὸς τὸ λέει;** «*Ὁ λίμνας καὶ πηγὰς καὶ θαλάσσης ποιήσας*» (μεσῶδ. καθ. ὀρθρ. Μ. Πέμπτ.), αὐτὸς ποὺ δημιούργησε ὅλα τὰ νερά· «*ὁ διαρρήξας πέτραν ἐν ἐρήμῳ καὶ ἐρρύησαν ὕδατα καὶ χεῖμαρροι κατεκλύσθησαν καὶ διψῶντα τὸν λαὸν κορέσας*», αὐτὸς ποὺ χόρτασε στὴν ἔρημο μὲ νερό τοὺς διψασμένους Ἰσραηλιτῆς (εὐχ. Μεγ. Ἁγιασμ.). Δίψασε καὶ μιὰ ἄλλη φορὰ, ὅταν περπατώντας μέσ' στὸν ἥλιο ἔφτασε κατὰκοπος στὸ φρέαρ Συχάρ καὶ ζήτησε νερό ἀπὸ τὴ Σαμαρείτιδα (βλ. Ἰω. 4,7)· τώρα ὁμως στὴ δίψα τοῦ ἀντι γιὰ νερό τὸν ποτίζουν ξίδικι ἀκούγε-

ται τὸ παράπονό του· «*Λαός μου, τί ἐποίησά σοι, καὶ τί μοι ἀνταπέδωκας; ἀντὶ τοῦ μάννα χολήν, ἀντὶ τοῦ ὕδατος ὄξος*» (θ' & ιβ' ἀντίφ. ὄρθρ. Μ. Παρ.).

Σήμερα ὁ Χριστὸς διψᾷ. Καὶ εἶνε φυσικὸ νὰ αἰσθάνεται σωματικὴ δίψα. **Ἔχει ἐξαντληθῆ** ἀπὸ τὴν ἀγωνία τῆς Γεθσημανῆ μὲ ἰδρώτα ποὺ ἔσταζε πάνω στὴ γῆ «*ὡσεὶ θρόμβοι αἵματος*» (Λουκ. 22,44), ἀπὸ τὴν ὀλονύκτιο ἀνάκρισι καὶ δίκη στὸ συνέδριο τῶν ἀρχιερέων, ἀπὸ τὸ ράπισμα τοῦ ὑπηρέτου, ἀπὸ τὴν ἀνάκρισι στὸν Πιλάτο, ἀπὸ τὴν «*ἐξουθένωσι*» στὸν Ἡρώδη (ἐ.ἀ. 23,11), ἀπὸ τοὺς ἐμπαιγμοὺς τῶν στρατιωτῶν, ἀπὸ τὴ φραγγέλλωσι στὸ πραιτώριο, ἀπὸ τὸ ἀγκάθινο στεφάνι, ἀπὸ τὴν πορεία πρὸς τὸ Γολγοθᾶ ὑπὸ τὸ βάρος τοῦ σταυροῦ, ἀπὸ τὶς πληγὲς τῶν ἥλων, ἀπὸ ὅλη τὴν αἱμορραγία, ἀπὸ τὴν ψυχικὴ ὀδύνη. Ἄπ' ὅλα αὐτὰ ἔχει ἐξαντληθῆ καὶ λέει «*Διψῶ*».

● Ὁ Χριστὸς ἐκτὸς ἀπὸ τὴ σωματικὴ εἶχε καὶ **δίψα πνευματικὴ**. Τί διψᾷ ὁ Κύριός μας; Τὴν **ἐπικράτησι τῆς βασιλείας του**. Διψᾷ νὰ δῆ ἐπάνω στὸν πλανήτη μας νὰ βασιλεύῃ ἡ **δικαιοσύνη**, καὶ δὲν βρίσκει δικαιοσύνη, βρίσκει ἀδικία καὶ ἐκμετάλλευσι τῶν ἀδυνάτων ἀπὸ τοὺς ἰσχυροὺς. Διψᾷ ὁ Κύριος νὰ λάμπη παντοῦ ἡ **ἀλήθεια**, μὰ ἡ ἀλήθεια ἀποκρύπτεται ἢ παραποιεῖται καὶ νοθεύεται. Διψᾷ ν' ἀπλώνεται ἡ **εἰρήνη** του, καὶ ἀντὶ τῆς εἰρήνης κροτοῦν ὄπλα, διεξάγονται πόλεμοι τοπικοὶ καὶ παγκόσμιοι· δὲν ἀποκλείεται κατὰ τὴ Γραφὴ τὰ μάτια μας νὰ δοῦν καὶ τὸν Ἀρμαγεδῶνα τῆς Ἀποκαλύψεως (16,16). Οἱ ἄνθρωποι βαυκαλιζοῦνται μὲ αἰσιόδοξες προβλέψεις γιὰ τὸ μέλλον· δὲν συμμερίζομαι τὴν αἰσιοδοξία τους. Αἰσιόδοξοι μποροῦν νὰ εἶνε μόνο οἱ δίκαιοι. Οἱ ἄλλοι ἔχουμε ἁμαρτήσῃ τόσο πολὺ, σταυρώσαμε τὸ Χριστὸ τόσες φορές, ὥστε πρέπει νὰ περιμένουμε θλίψεις καὶ δεινά. Διψᾷ ὁ Χριστὸς τὴν **ἀγάπη**, καὶ βλέπει κακία καὶ μῖσος ἄγριο στὸν κόσμο. Αὐτὴ εἶνε δυστυχῶς ἡ πραγματικότης.

● Τέλος, στὴν ψυχὴ τοῦ Χριστοῦ ὑπάρχει καὶ μιὰ ἄλλη **δίψα μυστηριώδης**, ὅπως τὴν λέει ὁ ἅγιος Νικόδημος ὁ Ἄγιορείτης. Ποιὰ εἶνε αὐτὴ ἡ μυστικὴ δίψα; Τόσο πολὺ μᾶς ἀγαπᾷ ὁ Κύριός μας, ὥστε ἦταν πρόθυμος νὰ ὑποστῆ ὄχι μόνο αὐτὰ ποὺ ὑπέφερε, ἀλλὰ πολὺ περισσότερα, ἀρκεῖ νὰ σωθῆ τὸ ἀνθρώπινο γένος. Ἡ ἀγάπη του εἶνε πολὺ μεγάλη, δὲν βρίσκεται εὐκόλα εἰκόνα κατάλληλη νὰ τὴν παραστήσῃ. Μικρὸ δεῖγμα τῆς ἀγάπης του μπορεῖ ἴσως νὰ θεωρηθῆ ἡ **ἀγάπη τῆς μάνας**. Τί κάνει ἡ μάνα, κάθε μάνα· ἀγαπάει τὸ παιδί της καὶ θυσιάζεται γι' αὐτό. Ὅταν εἶνε ἄρρωστο, ἀγρυπνεῖ ὅλη τὴ νύχτα στὸ προσκέφαλό του. Λένε καὶ γιὰ κάποια μητέρα ποὺ βρέθηκε στὴν

ἔρημο, ὅτι ἐκεῖ ἐστεῖρευσαν οἱ μαστοὶ της, δὲν εἶχε γάλα νὰ τὸ ποτίσῃ, καὶ τότε τί ἔκανε· ἄνοιξε τὶς φλέβες της καὶ πότισε τὸ βρέφος μὲ τὸ αἷμα της! Διότι τί εἶνε τὸ γάλα, ποῦ ἡ ἐπιστήμη τὸ θεωρεῖ ἀναντικατάστατο γιὰ τὴν τροφοδοσία καὶ ὑγεία τοῦ παιδιοῦ; αἷμα τῆς μητέρας εἶνε, ποῦ μεταβάλλεται σὲ γάλα μέσα στὸ θαυμαστὸ ἐργαστήριο τοῦ ὀργανισμοῦ της. Ὅταν κανεὶς παρατηρῆ τέτοια φαινόμενα, ἀπορεῖ πῶς ὑπάρχουν ἄπιστοι; Παίρνει ἢ γυναίκα νερὸ καὶ τροφή, αὐτὰ γίνονται αἷμα, καὶ τὸ αἷμα γίνεται φυσικὸ γάλα. Ἡ μάνα λοιπὸν αὐτὴ στὴν ἔρημο ἄνοιξε τὶς φλέβες της, πότισε μὲ αἷμα τὸ βρέφος, καὶ ἔτσι αὐτὸ ἔζησε. Μικρὴ εἰκόνα αὐτὴ τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ, ποῦ διψᾷ τὴ σωτηρία τῆς ἀνθρωπότητος.

* * *

Δύο λόγια ἀκόμη, ἀγαπητοί μου. Ἐφιστῶ τὴν προσοχή σας στὸ ἐξῆς. Ὅσο εἶστε βέβαιοι ὅτι αὔριο εἶνε Μεγάλη Παρασκευὴ, τόσο καὶ ἀκόμη πιὸ βέβαιοι νὰ εἶστε, ὅτι θὰ ἔρθῃ ἡ ἡμέρα, ποῦ οἱ ἐχθροὶ τοῦ Χριστοῦ «*ὄψονται εἰς ὃν ἐξεκέντησαν*» (Ζαχ. 12,10=Ἰω. 19,37). Θὰ σειστοῦν τὰ θεμέλια τῆς γῆς, ὁ ἥλιος θὰ σκοτισθῆ, τὰ ἄστρα θὰ πέσουν, οἱ δυνάμεις τῶν οὐρανῶν θὰ σαλευτοῦν, θὰ λάμπῃ ὁ σταυρὸς πιὸ πολὺ κι ἀπὸ τὸν ἥλιο, καὶ τότε **θὰ ἔρθῃ ὁ Χριστὸς νὰ κρίνῃ τὸν κόσμον**. Δὲν θὰ εἶνε ὅπως στὴν πρώτη παρουσία του· τώρα θὰ ἔρθῃ μὲ ὅλη τὴ δόξα καὶ τὸ μεγαλεῖο του. Θὰ δικάσῃ τὸν Πιλάτο, τοὺς Ἰουδαίους, τὸν Ἰούδα· ἀλλὰ θὰ δικάσῃ κ' ἐμᾶς, ποῦ ἁμαρτήσαμε περισσότερο ἀπὸ ἄλλες γενεές. Θὰ μᾶς διαιρέσῃ σὲ δύο κατηγορίες, τοὺς δικαίους καὶ τοὺς ἁμαρτωλοὺς, στοὺς ὁποίους μεταξὺ ἄλλων θὰ πῆ· **Δίψασα καὶ δὲν μοῦ δώσατε νὰ πιῶ**. Αὐτοὶ θὰ ποῦν· Πότε σὲ εἶδαμε, Κύριε, διψασμένο καὶ δὲν σοῦ δώσαμε νὰ πιῆς; Κ' ἐκεῖνος θὰ τοὺς ἀποστομώσῃ λέγοντας· «*Ἐφ' ὅσον οὐκ ἐποιήσατε ἐνὶ τούτων τῶν ἐλαχίστων, οὐδὲ ἐμοὶ ἐποιήσατε*» (Ματθ. 25,45).

Δηλαδή; **Ὁ Χριστὸς περπατάει στὸν κόσμον**. Ποῦ περιπατάει; ὅπου φτωχός, ὅπου γυμνός, ὅπου πεινασμένος, ὅπου διψασμένος, ὅπου φυλακισμένος, ἐκεῖ εἶνε ὁ Χριστός. Οἱ πολλοὶ γλεντοῦν, διασκεδάζουν· κάποιοι ἄλλοι ὁμως ὑποφέρουν, πεινοῦν, πεθαίνουν. Ἄς φιλοτιμηθοῦμε τὸ Πάσχα νὰ δείξουμε ἀγάπη. Καὶ ἓνα ποτήρι νερὸ νὰ δώσουμε, θὰ ὑπάρχῃ ἀμοιβή (βλ. Ματθ. 10,42). Ὁ Χριστιανὸς χωρὶς ἀγάπη καὶ ἐλεημοσύνη δὲν εορτάζει. Οἱ ἅγιες αὐτὲς ἡμέρες νὰ εἶνε **ἡμέρες ἐλεημοσύνης**.

Αὔριο τὸ πρῶν, ἂν θέλῃ ὁ Θεός, θὰ συνεχίσουμε μὲ τὸν ἕκτο λόγο τοῦ σταυροῦ.

(†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος